

една работни-
ца-активистка
ка не можел
идва през
стачка да

В Пловдив аз живеях на етажа под Марена. Тя ме запозна с Димов, когато той дойде да живее у тях - вероятно през 1947 г. Тук живях няколко години. През това време идваше Нели. Междувременно аз дойдох в София да следвам. Вероятно след това той вече е преминавал от София в Пловдив. Когато си идвах в Пловдив като студентка във Висшата партийна школа, ние се ^{събрахме} на разговор. След Висшата партийна школа аз завърших и литература. Един ден, през зимата на 1947г., той ме попита не искам ли да ми прочете нещо от романа, който пише /за него ми беше казал Марена/. Беше избрал нещо от главите за съпротивата. Между прочем командирът в романа ^{и аз много го харесвах} аз му казах, че Спасуна ^{како идва в тях} е типична героиня ^{не исках да го убия, че за} в момента, когато ^{и аз много го харесвах} пише реки ^{и аз много го харесвах} станките. В захлас обаче останах от онова, което ^{и аз много го харесвах} вече написал за буржоазията. Като е неговият Костов ако се вгледате и във външното описание.

Смятам, че в първите си два романа Димов е повлиян от Достоевски.

Казваше ми Борянка - това беше партизанското ми име.

Питала съм го как - поначалом в Испания и защо в "Осъдени души" се спира на отрицателното и нива действителност. Питала съм го и как се е оформил като комунист. Отговор не получих. Не искаше да дава обяснения.

На 19.V.1948 или 49г., когато книгата беше почти готова, на моя рожден ден се бяхме събрали в приятелска компания и цяла нощ четохме откъси от романа. Помолих го да ми даде машинописа. В началото той се дърпаше, защото бързаше да го представи в издателството. Но ми го даде. Прочетох го. Колкото ми хареса едната половина, толкова отрекох другата.

Д.Димов беше крайно чувствителен човек - като мембрана. Много се обиждаше и трудно търпеше критика. Аз се мъчех да бъда много деликатна с него, но по отношение на съпротивата, отразена в книгата, бях категорична. Лидла я нямаше в първото издание. Не харесвах Спасуна, Барвара. А той където и да ме срещаше, тупа ме по рамото и казва: "Това е моята Барвара". От мене за този образ е изел вероятно предаността, пълната отдаденост на делото, чувството за жертвоготовност. Тогав аз бях на 24 г. и не можех да си се представя като възрастна мома още повече, че бях женена и имах дете. Димов искаше да нарече героинята си Боряна. Партизанският отряд в "Тютюн" е всъщност нашият отряд. За него ме е разпитвал най-подробно и записваше всичко в голям бележник.